

В@З БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 10, БРОЙ 43, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

май 2020

Трета награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2016 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2017 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2018 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Гео Милев" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2020 г.

Специалната награда на журито за журналистически екип от Националния конкурс „Григор Попов“ - 2020 г.

Цена 1 лев

Живот... извън рамката

Последният брой на вестника за тази учебна година е различен, защото е създаден при нетипични обстоятелства. Наложил се да напуснем класните стаи преждев-

такава степен със случващото се, че то дори не ни впечатляваше. И тогава бяхме предизвикани - нещо плашещо, дори болезнено ни върхлетя. Но приспособяването

рихмe време за себе си и близките си, за музиката и поезията, за хубавите филми и книгите с рецепти. Все по-умело различаваме фалшивото и безполезното. И още нещо - ценим живота с неговите радости и скърби, с неговата разноцветна гама от непредвидими ситуации. Ценим спомените, разговорите помежду си, снимките, правени с повод и без повод. Всеки откри своя аналог на думата „свобода“. Връщането към изначалието ни накарало да погледнем отвъд. Да нарисуваме справедливостта и красотата като два митологични образа, отключващи принципа „перпетуум мобиле“. Отидохме там, извън рамката на благоприличието, която ни приспособява, но и пречи на нашите естествени проявления. Отвъд прецизната фасада, където се разкрива нещо необятно и истинско.

Един различен брой, роден от погледа навътре, а за него КПП-та няма. Един различен брой, който показва, че четенето и творчеството са безопасни за нашето здраве.

Ние, зрелостниците, подаряваме на вас и на себе си този брой! На вас – повдигнати въпроси на прага на зрелостта, а на нас – скъп спомен и думи на благодарност към всички, споделили нашия път дотук!

Камелия Григорова 12б

ременно и това се оказало най-голямото лишаване досега. Особено за нас, дванайсетокласниците, които от 15 септември започнахме обратното броене на дните, които ни остават заедно... Бяхме чували, че в живота ни ще настъпи промяна, но тя трябваше да се случва постепенно и последователно, а не толкова драстично. Бяхме свикнали до

към новото отвори нови перспективи. Така ние излязохме извън рамката, извън матрицата, извън света, с който сме свикнали. Паднаха всички бариери, мисловни модели и шаблони на поведение. Оказа се, че духовното и в индустриална епоха като нашата може да вземе превес над материалното. Наме-

Първа награда за „В@з Буки Веди“ и Специалната награда на журито за нашия екип от Националния конкурс „Григор Попов“

Второ място за вестника ни и във Втория конкурс за ученическа журналистика „Гео Милев“ - Стара Загора

Удостоени сме и с три индивидуални първи награди - за коментар, интервю и есе за Християна, Анна и Камелия

Цветозара Симеонова 5а

В първите дни на пролетта дойде и новината за поредните награди на вестника. Те са колективни и индивидуални, както и за целия редакционен екип. Няма да можем да си ги получим по обичайния начин, но можем да ви разкажем за тях. Особено щастливи сме, че Ани и Камелия по този начин – с награди се разделят с училищния вестник, на който посветиха много енергия и време и чрез който научиха много. За останалите – пример, а за тях – удовлетворение! - стр. 2

КОВИД Пристрастия

Един метафоричен поглед, който отведе от съвременното ни към Бокачовия „Декамерон“ и далечната 1348 година. За да се спаси от чумната епидемия, едно младо общество от седем дами и трима мъже бяга от болестта, изолира се сред природата и създава в представите си един мечтан хармоничен свят, разказвайки ис-

тории за любовта, свободата на духа, срещата със съдбата...

„Декамерон“ – 2020

10 разказвачи от Випуск 2020 излизат извън рамката, надмогват ограниченията и страха и представят в литературно огледало своето зряло светоусещане и оценка на съвременното. Има какво да се научи от техните истории - стр. 4, 5, 10

✓ И 24 май - извън рамката! Ден на избора - грамотен или не, четящ или не, знаещ или не – стр. 2

✓ Учим извън рамката – първи впечатления за онл@йн обучението споделят от първо лице осмокласници, деветоклас-

ници и десетокласници – стр. 3

✓ Рисуваме извън рамката – как да прегърнем целия свят, за да покажем на познати и непознати, че можем да бъдем заедно – стр. 12

Приятен полет, Випуск 2020!

Най-хубавото предстои – абитуриентският бал не е мираж!

Говорят зрелостниците и техните преподаватели - стр. 6, 7 и 8

24 май – Ден на избора

Грамотен или не, четящ или не, знаещ или не – човек винаги има избор

Ние избрахме - да работим и да печелим награди

Първа награда за „Ваз Буки Веди” и Специалната награда на журито за журналистически екип от Националния конкурс „Григор Попов”

Удостоени сме и с три индивидуални първи награди - за коментар, интервю и есе за Християна, Анна и Камелия

Неотдавна приключи осмото издание на Националния ученически журналистически конкурс „Григор Попов“, организиран от ЦПЛР - Център за ученическо техническо и научно творчество с подкрепата на Община Разград, РУО - Разград и Националния дворец на децата. Той носи името на талантливия разградски журналист и общественик Григор Попов. По информация на организаторите, в надпреварата са участвали 309 публицистични творби на 179 репортери от 54 учебни заведения в 33 населени места от 21 области. Темата на конкурса бе „Светът под лупа“.

Ние се състезавахме в два раздела - индивидуални публицистични материали за вестник и ученически вестници на хартиен носител. Редакционните екипи трябваше да представят по два броя от вестника си, издадени през тази учебна година. При индивидуалните надпревари възможностите за избор на жанр бяха големи - публицистична статия, интервю, коментар, репортаж, есе, очерк. Критериите за оценка включваха уменията на младите репортери да откриват новини и да ги отразяват в медийното пространство, умения за употреба на журналистически изразни средства в съответния жанр и единство между композиционно оформление и съдържание на

творбата. Журито, оценило и класирало творбите, бе в състав: Иван Джебаров – публицист и белетрист, Галина Маринова – филолог, Димитър Петров – публицист и краевед.

По традиция нашият вестник бе забелязан и отличен с първа награда в раздел „Вестници на хартиен носител” в трета възрастова група „Средни училища”. Голямо е нашето удовлетворение и от това, че точно професионалистите от журито на конкурса присъдиха своята Специална награда на целия редакционен екип на „В@з Буки Веди”.

Голямата индивидуална награда на Община Разград взе Християна Тасева от

”Есе” за текста си „Отключихме Кутията на Пандора”. Отново на първо място е колективното интервю на Камелия Григорова и Анна Стайкова от 126 - „С журналист за журналистиката”. Всички текстове, с които участваме, са част от нашата целогодишна работа и не са създавани специално за конкурса. Те са вече публикувани, вие сте ги прочели и надяваме се, оценили. Всички ние сме изключително доволни от наградите си, защото знаем цената, с която сме ги постигнали. На всички останали може да кажем, че писането е трудно, но уменията, които придобиваме, безценни.

Припомняме на всички читатели, че тази първа награда на името на

Григор Попов получаваме

за четвърти път –

след 2016,

2017 и

2018 година. А

през миналата 2019 година

бяхме отличени със

Специалната награда на Община

– Разград. Ани и

Камелия също за

пореден път получават

признание за

труда си. А Християна

пък миналата година

служи приза „Добрата новина” в

Националния конкурс „Гео

Милев” – Стара Загора.

Честито на наградените!

Редакционният екип на вестника

Извън рамката – без церемония по награждаването. Затова ви показваме само брой 40 и 41, с които екипът ни участва и победи в конкурса.

11в клас за публицистичната статия „Под игото на общоприетите идеи”.

Анна Стайкова от 126 клас стана носител на първо място в раздел

Да се вгледаме в Кирило-Методиевото послание, изпратено чрез буквите

Думата „азбука” идва от първите две букви на глаголицата – Аз и Буки. След което азбуката продължава – Веди, Глаголати, Добро, Ест, Живети Дзело, Земля... Навярно знаете, че всяка буква е наречена от двамата братя неслучайно - тя е начало на точни думи, които, прочетени последователно, образуват кратък текст - прослава на знанието и грамотността. Адаптиран на съвременен български език, той звучи приблизително така:

„Помни буквите, учи да говориш! Добре е да живееш здраво на земята! Защото както хора мислите, наша е той опора. Изричай словото твърдо! Нагоре всеки да лети! Върви! Избягвай червея! Покорявай висотите! Ти мъж, ти юноша, вие хора! Човече! с ум и разум! Във върна посока и с ясно съзнание! Напред!

Тези думи са и нашият поздрав към всички вас по повод Деня на буквите!

Четенето е безопасно за вашето здраве

Много се надяваме, че в тези други обстоятелства на живот „извън матрицата” много от вас откриха силата на книгата. Ние винаги сме го знаели и не само по повод 24 май години наред ви убеждавахме в това. Пътувахме чрез книгите, мечтахме с книгите, преодолявахме страховете си и самотата си с книгите... Четенето е безопасно за вашето здраве!

В@з Буки Веди

Да прочетем и името на нашия вестник през посланието, което ни изпращат първоучителите

Аз - най-висшата форма на самоосъзнаване на човека на земята, до която са достигнали само Учителите

Буки - посветен в буквите, в знанието

Веди - онова, което виждаме, след като сме усвоили знанието чрез словото

Стилизацията, която ние сме си позволили в заглавието, само осигурява по-дълъг живот на първообраза на буквите ни!

Светите братя Кирил и Методий

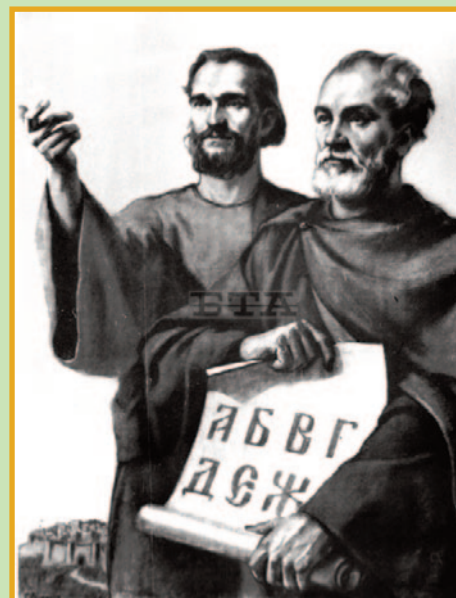
Българската следа

Всяко малко азбукарче, всеки образован българин знае за делото на св. св. Кирил и Методий - солунските братя, дарили ни с писменост и възможност за културно развитие. Въпреки техните огромни заслуги и свящото им дело, и днешните учени продължават да спорят за някои факти от земния им път. А дали знаем истинската им история и славянската следа в нея?

Първият факт, доближаващ ни до произхода им, е, че много източници сочат майка им Мария за славянка. От пространните жития на братята получаваме информация, че са родени в Солун - в заможното семейство на помощник-стратега на солунската област - Лъв. Методий е по-големият - роден през 815-816г. По-късно поема управлението на област, населена със славяни. Кирил е седмото дете, роден през 827г. Още от ранна възраст той се отличава с бърза мисъл, добра памет и ученолюбивост. Именно заради това получава образование в Магнаурската школа, изучавайки всички елински изкуства и всички философски науки с най-висок успех.

Следват трите значими и големи мисии, за които историята дава сведения. Първата е при сарацините – арабски племена, изповядващи исляма. Там Константин-Кирил впечатлява с бързата си мисъл и с ораторските си умения успява да докаже истинността на Светата Троица. Интересен факт е, че една от причините да бъде изпратен на тази мисия е библиотекарската му дейност в Патриаршеската библиотека в църквата “Св. София”. Следва хазарската мисия, в която Кирил се проявява като ревностен защитник на християнската идея и изкусен познавач и на други религии.

Спори се за годината на създаване на славянската азбука – срещат се 855, 862, 863г. Наречена е глаголица и с нейното създаване, което се смята за богодвъхновено, започва и преводът на светите писания. В новия книжовен език е залегнало солунското българско наречие, а то се приема, че е отлично познато на Светите братя. През 863г. те са изпратени във Великоморавия по молба на княз Ростислав. Там Кирил и Методий освен че разпространяват новата азбука, обучават духовници, превеждат богослужебни книги. Затова привържениците на триезичната догма им отправят обвинения от Венеция. Но и тук

огромният набор от знания на Константин му помага да наложи мнението си и да докаже, че всеки народ е свободен да има свой книжовен език, на който да слави Бога.

През 867 година настъпва моментът, когато Солунските братя са приети тържествено в Рим от папа Адриан. Той освещава книгите и посвещава в църковен сан учениците им. В Рим обаче Кирил се разболява тежко. Преди смъртта си той приема монашеското име Кирил и продължава да демонстрира своето преклонение към Бог и всеотдайността си към учението до края на живота си. Умира на 14.02.869., като е погребан в Римската църква „Сан Клементе“. След неговата смърт брат му е назначен за папски легат в Среден Дунав и Панония. Завършва превода на Библията. Издъхва на 06.04.885г и е погребан във Влерград.

Но смъртта на братята е само привидна - те никога не умират в сърцата на българите. Те остават като един безкраен пример и лъч светлина, който позволява на страната ни да се развива и най-важното - да има своя писменост. Нерядко кирилицата се е наричала и продължава да се нарича руска. Но тук се намесва фактът, че тя е предшествана от глаголицата, създадена от Константин Кирил, имала за цел да отрази солунския говор тогава /IX век/. А този говор е източнобългарски по езиков тип и дори се доближава до родопските говори.

Най-вероятно има въпроси, на които никога няма да намерим отговор. Такива има и в историята на Светите братя. Важното е да знаем, че благодарение на тях днес можем да общуваме на роден език, да се чувстваме независими поне с него. И да уважаваме хора като тях, които посвещават живота си в името на една свята цел, в името на това да помагат.

Божидара Павлова 8в

Извън рамката – учим онл@йн

Първи впечатления и визия за образованието днес и утре

Попитахме:

1. В каква степен сте удовлетворени от дистанционното обучение в условия на извънредна ситуация?

- а) Харесва ми и го предпочитам пред традиционното;
б) Харесва ми, но не го предпочитам пред традиционното;
в) Не се чувствам удовлетворен/а с тази форма на обучение.

2. С какви устройства разполагате за включване в обучението?

- а) телефон;
б) лаптоп/компютър/таблет;
в) с всички, изброени по-горе;
г) с нито едно от изброените;

3. Кои платформи смятате, че са ви най-полезни и най-ефективни за обучение вкъщи?/можете да отбележите повече от един отговор/

- а) Shkolo;
б) Discord;
в) Skype;
г) Microsoft Teams;
д) Zoom;
е) Messenger;
ж) Други/напишете/ -

4. В каква степен успявате да се справите с поставените задачи, проекти, домашни работи?

- а) Успявам да се справя с всичко, поставено от преподавателите;
б) Успявам да се справя с почти всичко, поставено от преподавателите, но някои задачи ме затрудняват;
в) Повечето от поставените задачи са трудни и не ги изпълнявам/не намирам време да изпълнявам всички.

5. Средно по колко време на ден

работите в онлайн среда – имаме предвид цялата заетост - присъствие във виртуални класни стаи, запознаване с материали, писане на домашни, индивидуални разговори с учители... Отговорете в астрономическо време!

6. Какъв процент от домашните работи буквално преписвате или копирате от интернет?

- а) Почти всичко, което представям на учителите, е преписано и копирано от интернет;
б) Търся помощ от интернет за всички/повечето поставени задачи, но не преписвам буквално всичко;
в) Търся информация в интернет само за някои задачи, но само ориентировъчно, не си позволявам да преписвам от там;
г) Много рядко/никога не използвам информация от интернет.

7. Избройте по три предимства на онлайн обучението и на традиционното обучение в класните стаи!

8. Отговорете в свободен текст как смятате, че трябва да се подобри комуникацията, резултатността; какви препоръки и предложения имате?

9. Мислите ли, че е възможно по някакъв начин в бъдеще да се съчетават традиционното и онлайн обучението и доколко това би било полезно като резултат за вас?

10. По кой предмет смятате, че обучението по този начин е най-ефективно?

11. При кой предмет не може да покрие изцяло нуждите и предпоставките за успешно преподаване и обучение?

Осмокласниците: Като че ли е по-добре да сме заедно в клас

Първият въпрос, на който отговаряха, беше в посока на това доколко са удовлетворени от дистанционното обучение в условията на създамата се извънредна ситуация. Отговорите не са изненадващи – повечето го харесват, но не го предпочитат пред традиционното. Като предимства на онлайн преподаването мнозинството посочва комфорта на домашната среда и на технологиите, даващи възможности задачите да се изпълняват по различни и ефективни начини. Не се пропуска и фактът, че в повечето случаи не се налага ранното ставане и натрупващата се умора при учениците от първа смяна – с дистанционното обучение всеки може спокойно да организира времето си, не отделя време за придвижване и други организационни дейности и така може да си спести събуждането в ранните часове и да бъде по-ефективен в работния процес. При онлайн обучението се разделихме и с тежките раници! От друга страна обаче, традиционното обучение не отстъпва по ефективност с прекия контакт, който имат учителите и учениците – предпоставка материалът да бъде усвоен по-добре. Като друго негово предимство анкетираните изтъкнаха и общуването със съученици, което не изисква дълги и уморителни часове пред екрана, а се случва в училищна среда и прякото взаимодействие, от което всички имат нужда, е налице.

Наясно сме, че включването в учебния процес е невъзможно без елек-

тронни средства за комуникация, затова попитах и с какво разполагат връстниците ми. Не е учудващо, че голяма част имат в наличие и телефон, и компютър/лаптоп/, и таблет. Всеки е оборудван с необходимото, което ни дава причина да си мислим, че такова обучение ще става може би все по-популярно и използвано в бъдещето. Смята се, че би било добре да бъде комбинирано по някакъв начин дистанционното с традиционното обучение, макар и с това твърдение да изникват много въпроси относно организацията.

Друг любопитен въпрос, който беше зададен, бе за това в каква степен се справят с поставените задачи. Повечето отговориха, че не изпитват затруднения, други казаха, че се справят почти с всичко с малки изключения, а отговор за откритие на трудност в повечето/всички задачи не беше посочен от нито един от анкетираните. Те споделиха и за времето, което отделят на ден, за да се обучават – то варира от 2 до 6 часа, като най-често срещаният отговор бе 3-4 часа. Относно ползването на информация от интернет за изпълнението на задачите и домашните, мнозинството призна, че използва информация от интернет само ориентировъчно, без да си позволява да преписва, една по-малка група използва тази информация в повечето случаи, без да преписва буквално, а друга твърди, че много рядко/никога не търси в интернет помощ за справянето с поставеното от преподавателите. Никой не посочи да представя работата си често препи-

сана от интернет, а доколко бяха честни в отговорите си тук, можем само да гадаем.

Посочените недостатъци на онлайн обучението не бяха много, дори една голяма част смята, че то е добре организирано и няма какво да се подобри. Имаше обаче и отговори, в които учениците споделяха за трудността, когато всеки един учител избира различна платформа на работа, както и за малко по-голямата натовареност, свързана с понякога съвпадащите срокове за изпълнение на задачите. Накрая попитах и в кой предмет виждат тази форма на обучение като най-ефективна. Съвсем естествено някои от отговорите бяха, че това са информационните технологии и информатиката, други посочиха българския и английския език. А физическото възпитание бе посочено като предмет, чието добро усвояване и преподаване не може да се покрие изцяло от дистанционното обучение – мнение, което най-вероятно е породено от факта, че не всеки разполага с удобно за пълноценни и интензивни тренировки място, каквито се провеждат сред природата и в училище. Повечето обаче смятат, че учителите се справят на този етап и се стараят да предадат по най-добрия възможен начин новия материал. Докато отново не се съберем в класните стаи, отпочинали от забързания начин на живот и осъзнали, че май е по-добре да сме заедно, да общуваме, да виждаме учителите, да усещаме още по-силно как попиваме всичко, което те ни преподават.

Божидара Павлова, 8в

Десетокласниците: Харесват дистанционното обучение, но не го предпочитат

Повечето от тях споделиха, че харесват дистанционното обучение, но не го предпочитат пред традиционното. Разполагат с телефон и компютър, които сменят в зависимост от това на коя платформа работят, а най-предпочитаните от тях платформи са Shkolo, Discord и Microsoft Teams. Изпълняват почти всичко, зададено от преподавателите, но има задачи, които ги затрудняват. Ето защо понякога си позволяват да търсят информация в интернет, но то е само ориентировъчно, не преписват оттам (поне повечето). Предметът, по който смятат, че дистанционното обучение е най-ефективно, е история. По история карат часове синхронно, но имат и задачи, най-често е да отговорят на въпроси, които учителят им е задал. Имат време да прочетат спокойно урока, да гледат различни филмчета онлайн и да четат от различни източници, това им помага да схванат смисъла на онова, което учат, и да изпратят удовлетворяващи отговори. Предметите, които не припокриват изцяло нуждите и предпоставките за успешно преподаване и обучение, са математика и химия. Очаквано! Те са и тези, които най-много затрудняват учениците в училище, а чрез дистанционното обучение е още по-трудно да се разбере материалът. Не винаги учителите, едва ли могат да напращат

нещо повече, самият предмет е такъв. Споделиха ни, че средно на ден прекарват по 6/7 часа в онлайн среда, повечето се оплакват от това и са убедени, че са си развалили зрението. Други пък нямат проблем с това време – така или иначе прекарват по толкова в социалните мрежи. Като цяло дистанционното обучение предизвиква много смесени чувства. Доволни са, че са си вкъщи, могат да ползват различни източници на информация и сами определят кога по кой предмет ще пишат и колко време ще му отделят. Недостатъците, които изтъкнаха, са голямата натовареност (споделиха, че учат повече, отколкото, когато са на училище), дългото време, което прекарват пред синя светлина, и не-ефективността на обучението. Единствените препоръки, които дадоха, са да се ограничи броят на платформите и приложенията, които използват. Ползват различни платформи за различни предмети, а по някои ползват и по няколко платформи, което ги обърква и понякога забравят къде да търсят домашното. Споделиха, че ще е хубаво учителите да се разберат и заедно да решат кои платформи да ползват (като те е хубаво да са 2,3). Затова остават привърженици на традиционното обучение и не смятат, че то трябва да се съчетава с дистанционното, ако не се наложи.

Деветокласниците

Предимства на традиционното обучение

- То е по-добрият вариант, защото комуникацията е по-добра и може да зададем въпрос и да получим отговор на момента
- Прекарваме време заедно, без да използваме електронни устройства, учителите могат да контролират учениците как се справят, а след като приключим часовете, не се налага много да учим вкъщи
- Директният контакт
- Виждаш се с приятелите си, не стоиш постоянно вкъщи и разбираш уроците по-добре

Предимства на онла@н обучението

- То не е толкова ангажиращо и разполагаме с повече време, за да изпълним възложените задачи
- Мога да работя от телефон, в почивките между часовете мога да

върша друга работа вкъщи, материалът се възприема по-лесно, тъй като никой не шуми

- Не ставаш толкова рано, както обикновено, не се налага да пътуваш до училище и отнема по-малко време от традиционното обучение
- Широката достъпност, бързата и лесна проверка на знанията, осъществяване на директна връзка от вкъщи с учители и съученици

По кои предмети е най-трудно да се учи онлайн

- По математика не мога да покрия изцяло нуждите на госпожата, защото ми е по-лесно госпожата да наблюдава дали греша. Като решавам задачите сама вкъщи, не мога да ги разбера толкова добре и на тестовите ми е по-трудно
- По български език и литература, защото за тези часове се изисква повече говорене и обясняване на

уроците

- По всички предмети се преподава без проблем

Бъдещето

- Полезно ще бъде, докато сме в час в училище, да използваме електронни устройства
- Възможно е технологиите да заменят повечето неща в училище, защото се развиват все повече. Но не би било полезно само така, електронно, както преподават сега учителите
- В училище възприемаме достатъчно добре информацията, преподавана от учителите, и няма смисъл да се натоварваме допълнително вкъщи с онлайн задачи
- Най-добре е съчетаването на двата типа обучение. Би било удобно да ходим на училище, за да ни преподават уроците, и ако не сме разбрали нещо от домашното, да можем да осъществим връзка с учителите през интернет

Людмила Венциславова 9а

Живот извън рамката

Ден първи

Безкрайното търсене на човешките смисли в храма на душата

Информиран поглед

„Декамерон“ - 1353 година

Книгата „Декамерон“ на Джовани Бокачо е творчески резултат от огромната трагедия, която предизвиква чумната епидемия във Флоренция през далечната 1348 година. Болест, смърт, анархия, хаос... Оформя се едно младо общество, което напуска болния град и се изолира в крайградска вила, за да търси спасение. Там седемте дами и тримата млади мъже съграждат своя реалност под формата на игра. Игра, в която литературата става законодателка. В продължение на десет дни всеки от тях разказва истории и така сглобяват картината на желания свят – плод на тяхното въображение. Тези десет разказвачи обещават на читателите удоволствие и полезни съвети. В историите си показват многото лица на човешкото – добродетелното и коварното, лицемерното и искреното, влюбеното и мразещото... Но най-важното – свободната позиция на свободни хора, които въпреки болестта и izolацията успяват да запазят или пък да събудят любов, великодушие, доблест.

Метафоричен поглед

„Декамерон“ - 2020 година

Обстановка – КОВИД-19
Разказвачи – зрелостници от Випуск 2020. Те имат право да говорят истината, да споделят утопии си за по-добър свят. Тези млади хора са обществото на новото време, които през индивидуалния поглед подреждат мозайка от случки и страсти, послана върху принципа „изкуството да се живее“. Тяхното общество е построено върху началата на разума, добродетелите и красотата и съчетава свободата с реда. **Хронотоп – България, 2020 г. сл.н.е.** Строго определен топос на дома, разказвачите са свързани помежду си, но и в сепаратизъм според наложеното от закона. Те са съвременници на реално събитие, изпитващо разума пред изкушенията на свободата и виталността – пандемията от Коронавирус (*забележка: думата „корона“ не е свързана с монархическия символ на властта, нито с определена династия). **Тема – Литературно огледало. Светоусещане и оценка на съвремението**

Разказвач:Наталия Николова 12а

Седя в центъра на кръстопът. Не помръдвам, посока нямам за пореден път. Душата ми ме тласка да тръгна, но умът ми ме пита: „Накъде сега?“. Отговор нямам, няма и да получа, докато не тръгна. Ставам и потеглям, без да се обръщам назад...

Първата ми среща е с полето. Необятно и красиво! Слънчогледи ме гледат и ми се усмихват, а аз им отвърщвам със същото. Сутрешната роса мокри нозете ми, а аз, тичайки, се опитвам да обхвана с поглед всичко. Слънчевата светлина целува нежно лицето ми, душата ми ликува. Мисля, че намерих своя път и своя свят!

Продължавам да тичам до момента, в който вятърът ме кара да се разтреперя. Как е възможно едновременно лъчите топло да ме обгръщат и вятърът да пронизва цялата ми същност? Трябва да си намеря подслон. На стотина метра от мен се издига внушителна гора, запътвам се натам. Навлизайки навътре, благодарение на дървесния щит, който покриваше всичките ми страни, почувствах топлина. Вече съм добре, спокойна съм. Колко чуден е този път!

Движа се напред и изучавам всичко пред себе си. Всяка крачка е изпитание, защото пътят е осяан с тръни, върху които често неволно стъпвам. Тук не е толкова приятно, колкото в полето, но поне се чувствам защитена. За кратко... Изведнъж храстите до мен се раздвижиха и от тях излезе вълк. Замръзнах на място. Той все повече и повече се доближаваше до мен, а аз не знаех как да реагирам. Вече беше пред мен. Мислех си, че това е край, че няма да имам шанса да видя отново полето, където изпитах такова щастие. От една страна свиреп, а от друга – в очите му се четеше страх. За моя изненада кротко ме облиза и ми се усмихна така, както и слънчогледите. Засмях се, исках да опозная това чудновато същество, но тогава то се затича без видима причина и аз отново останах сама. Колко непредсказуем е този път!

Стъмни се и дойде нощта. Покачих се на едно дърво, но мракът беше зловещ. Реших да

запалия огън, който да гори поне докато заспя. Слязох и затърсих в мрака пръчки и прахан и въпреки че беше почти мисия невъзможна, успях. Справих се и с огъня, бях се научила още като дете. Споменът ме изпълни с топлина и ми напомни колко ми липсва пълнотата на детството и дома, но трябва да се върви напред – веднъж потеглил, няма връщане назад! Качих се повторно на дървото, отпуснах се и заспах. Колко самотен е този път!

Отворих очи и помръднах, но остра болка прониза гръбнака ми – бях паднала от дървото... Какъв кошмар! Въпреки въздишките и протеста на тялото ми, станах. Забелязах слънчевите лъчи, които пробиваха измежду листата. Отново беше утро, време е да продължа, но накъде? Следвам светлината, тя ме води. Но мисля, че забелязвам нещо различно, светлосенките променяха изведнъж формата си. Времето в гората ме накара да се страхувам от неочакваното, въпреки че повечето пъти се оказа добро..., както и сега – пред мен се изправи не друго, а сърничка. Тя се спря за миг, явно ѝ бях интересна, но после продължи напред, без да се обръща повече, точно като мен в началото. Дори погледът в очите ѝ беше същият. Замислих се как гората не я е променила толкова много време и е успяла да запази това невинно излъчване в себе си, а аз се чувствах толкова различна. Колко е интересен този път!

Вървейки, достигам края на гората, а там за моя изненада ме чака една малка бистра река. Потопих ръцете си, за да усетя водата. И се видях – видях образа си. Уж бях аз, а все едно гледах друг човек, и то какъв! Бях мръсна от пътя, дрехите ми бяха покъсани, имах рани по цялото тяло, но погледът ми... беше поглед на жена. Бях пораснала, помъдряла, по-силна и по-добра! Колко съм благодарна на този път!

Не знаех какво търсех, но го намерих. Страдах, колебаех се, падах и ставах, но получих нещо голямо в замяна. Това е краят...

Седя в центъра на кръстопът. Не помръдвам, посока нямам за пореден път...

Ден втори

Ако Йовков беше жив...

Разказвач:Дамян Господинов 12а

Оптимист? Да! Филантроп? Разбира се, но ми липсва нещо. Вярващ в доброто? Със сигурност! Още, още... Не мисля, че мога да го опиша. Притеснявам се дори да опитам. Може би греша. Може би не трябва да го описвам като човек, а като...

Оптимист? Такъв е! Филантроп? Видно е във всяко негово произведение. Вярващ в... Секунда! Тук ми е грешката. Опитвам се да опиша една необикновена душа, намирала се в едно обикновено, смъртно тяло, но отдавна напуснала неговите рамки.

Оптимист? Не, не, не! Грешен подход. Сега решавам да си затворя очите и да се опитам да си представя неговия свят. Направи го и ти! Почувствай го, защото да го опишеш, не можеш. Започвам да го виждам, да го усещам. Има една светлина, която винаги е там, дори когато навсякъде е мрак. Наистина необичайно! Светът прилича на райската градина, но за да си в него, не е нужно да си безгрешен?! Достатъчно е единствено да му позволиш да те докосне. Малко по-напред седи Той, самият Йовков, на трон от бяло злато и като цар Соломон дава съвет на всекиго, който го моли за такъв. О, Велики! Изповядваш философията на филантропа и в същото време не оправдаваш престъплението, независимо от причината. Наказанието и тук съществува. Ти обаче обичаш човека въпреки лошата му страна и може би заради способността му да я надмогва. Усещам и че в този свят „има нещо, което стои над всичко друго – любовта между хората“. Не искам да си отварям очите, но знам, че когато го направя, аз ще запомня тази ценна среща с теб за цял живот. Не искам да си отварям очите, обаче чувам гласа на сина си. Ще дойда пак. Запази ми едно място!

- Тате, тате, кажи ми за Йовков! Нали обеща?

- Не мога, сине. Не мога с думи. Но знам начин как сам да се срещнеш с него и дори да го попиташ нещо, само че запомни на всяка цена неговите думи. Трябва само да си затвориш очите...

Това е. И той го видя. Така че кой каза, че Йовков не е жив...?!

Ден трети

Разказвач:Габриела Дочева 12а

Страданието е житейската цена на познанието

Боже, колко мъка има по тоя свят, боже!

Понякога, иска ми се, да сложа едни розови очила, подобно на малките деца, и да спра да виждам страданията и болките в очите на хората, а и в своите собствени. Но знаете ли, има само два вида хора, които познават истинската ценност – пътешествениците и възстановилият се след тежка болест, пожелал да хапне първата си хапка. Ако страданието и изпитанията ни не са част от нашия живот, то и самият той ще е толкова неочетен, колкото поредния ни обяд.

В очите на малко невинно момиченце се четеше болката от безмилостта на съдбата – изоставено от баща си, израснало само с майка си. Не сетило нивга опората и грижовността на бащината ласка. Лъкатушешо из пътя, неможешо да намери своята посока. А в очите му се четеше колко малко иска – едно голямо щастливо семейство. Много пъти е падало, но винаги се е изправяло, било е и слабо, и силно, но малко са знаели това, а единици са били тези, които са вярвали в

него и са го подкрепяли. Е, малкото момиченце е вече поотраснала девойка, на около осемнадесет години. Големи амбиции и планове има за живота си, въпреки че в големите ѝ кафяви очи все още се четеше тъга. Сигурна съм обаче, че всичко това ще ѝ помогне да преоткрие себе си, да знае цената си и да научи колко много може.

Казват, че който не е плакал от любов, то той любов не е вкусил. Това съседско момче сълзите си изплака, ще го убие тази любов, значи. Днес го гледам щастлив, утре отново овесил нос, като го питам какво му е, все от любов се оплаква. „Бели кахъри“ са това, ще кажете. Бели, бели, ама когато си на петнадесет, никак не е лесно. Посмях се. Сега сериозно. Никоя душа на тази земя не е родена да бъде сама. Боли, когато си сам, когато няма на кого да споделиш как е минал денят ти, но още повече боли, когато ти разбият сърцето. Когато даваш всичко за един човек, когато си представяш как винаги вървите ръка за ръка, а накрая останеш сам, без път и посока. Болката и любовта са неразделни. Въпросът е да се научим, когато ни наранят, да не се самосъжаляваме. Нека използваме тези моменти да надграждаме себе си, а не да се саморазрушаваме. А всичко, което не зависи от нас, вярвам, че ще се случи по най-добрия за нас начин.

Живот и смърт, ден и нощ, мрак и светлина – радости тъга! По света има толкова гладни и болни хора, сред природата има толкова замърсени води и изсечени дървета! Нека бъдем единни, нека не забравяме, че след дъжда изгрява слънцето. Нека си помагаме! Ако всеки вложи късче от себе си, светът ни ще е по-красив, слънцето ще грее по-топло, птичките ще пеят по-весело, а хората ще се усмихват повече!

Нека заедно платим цената и извървим пътя към себе-познанието!

Рисунка: Момчил 7г

Ден четвърти

Разказвач: Камелия Григорова 12б

Изборите, пред които човек е изправен

Тайната на избора се крие в един прозрачен слой на душевното състояние, който спира потока на импулси към мозъка. Мембрана, която ги оттласква и препраща към сърцето. Такъв биологичен фактор не съществува, но защо да не си го представим, за да визуализираме чрез плътта онази причина, която ни кара да действваме, онзи инстинкт, който макар да е авантюристичен и опасен, подсказва на тялото как да се задвижи в синхрон с действителността. Тя невинаги е такава, каквато я оценяваме и очакваме да бъде. Всеки е дарен с определено ниво на подсъзнателни подбуди. Някакъв вид ментализъм, който се свързва с мисловните процеси, с умственото възприятие, с техниките за общуване и за убеждаване, с предизвикването на определено поведение у другите. Това не е магьосничество, а висока степен на самопознание. Да знаеш точно какво, кога и от кого го искаш. Понякога от инат, от егоизъм, от фанатичния копнеж по идеално нареденото бъдеще, плод на въображението. То не съществува, защото, за да постигнеш нещо, почти винаги се лишаваш от друго. А най-важно е по пътя си да имаш съмишленици, да не оставаш напълно сам, опозиционен, макар понякога да се налага да действаш индивидуално. Да съумяваш, че за да е успешна една кауза, трябва да има привърженици.

Така мислят и революционерите, затова в хода на събитията на 19 век именно те успяват да постигнат националната идея. А не еволюционистите, които чакат „удобен“ момент за външна подкрепа и то точно когато Русия се намира в най-изтощената си форма, когато е претърпяла унижението, нанесено от Парижкия „мир“. „Срещу ръжен не се рита“, а защо не и „Покорна глава сабя не я сече“ – най-пагубните мъдрости за онова време. Да, може би понякога са спасявали нечий живот, но през мащабната перспектива на потисничеството, те се оказват негов стълб.

Днес стиска ли ви да протестираате, щом даже не сте взели участие в избора на управляващия елит. А по какви критерии гласувате – по лична симпатия или на случаен принцип? Как изби-

рате местните управници – по това кой стои най-отгоре, за да имаме всички някакъв вид облага. Поне мислите за общото благополучие. За съжаление представата за него е получаване всичко наготово, повече субсидии, европейска помощ, по-добър облик и нищо в замяна. А трябва да има самодисциплина и чувство на отговорност пред себе си за другите. Личният избор е понякога самоцел, нещо, което да те направи различен, нещо, което да удовлетвори личните ти нужди. Наистина е необходим, за да се видиш като свободен гражданин на света, който няма нужда от самоизолация поради чувство на неудовлетвореност. Но всичко трябва да минава през ситото на действията, които биха засегнали по-голям брой хора. Ако приемем самоизолация буквално, а не като съзнателно абстрахиране от света и чуждите неволи, в една ситуация на обща заплаха, тогава се оказваме способни да запазим постигнатото, слагайки го в принудителен и безсрочен покой. То лесно може да бъде повалено, но съхраняването му в момента се крепи единствено на това противодействие. Ситуацията на пандемия се оказа война в мирно време, в която бездействието е единственото възможно противодействие. Това противоречи на революционната теория, но все пак това е война без физически оръжия, а с биологични, а на природата не може да се противостои. Тя е всемогъща, а медицината в случая помага да се поправи онова, което е създала човешката глупост. Неволята обединява, страхът също. Затвориха всички учреждения, културни, образователни, обществени, спортни, отмениха планове, готвени с години, но тук понятието избор липсва. Бих страдала, ако до този застой на живота съм се докарала сама. Ако съм потънала в безперспективността на неосъществимите си цели или в безволевото реене сред безсмислени хоризонти. Тогава сякаш да страдам, сигурно да плача, да се колебая в собственото си съществуване или да сложа надпис на вратата: „Стопанинът замина за Америка.“ Но сега седя и пиша, мисля за бъдещето, което няма как да ми избяга, то ще дойде, макар и закъсняло.

Радвам се, че в този случай моята тънка прозрачна мембрана успя да пропусне импулси към главния мозък. Сърцето бие за утре, но то няма да дойде без днес.

ресен филм, да се преосмислим.

Пандемията постави живота ни на пауза - пау, която помага не само на нас, но и на Земята. Която дава възможност на нашата планета да се отдаде на заслужена почивка и да си поеме глътка въздух. Екологите отчитат, че водата и въздуха във времето на самоизолация са по-чисти, отколкото преди, най-после каналите на Венеция са бистри и в тях плуват красиви рибки. В Китай пък хората вече се убедиха, че небето наистина е синьо, а ние, европейците, дишаме по-леко, макар и през маски.

Една невидима частица преобърна целия свят, научи ни, че можем да си купим остров, но не и лекарство срещу нея, можем да си застраховаме скъпата кола, но не можем да се застраховаме от заразяване. Отне ни вечерите в ресторанти, но ни върна аромата на домашната храна, раздели ни от приятелите, но ни обедини около домашното огнище. Отне ни шопинга в мола, но ни върна времето, прекарано със семейството, отне ни театрите и кината, но ни върна книгите, отдели ни от храма, но ни научи да се молим и да вярваме...

Ден пети

Разказвач: Снежана Антонова 12а

Как се променя „свободата“ днес

Небето не е място, нито време. Небето - това е да бъдеш свършен. Ти ще започнеш да докосваш небето... в мига, в който се докоснеш до свършената скорост. И това не означава да летиш с хиляди километри в час или с милиони, или със скоростта на светлината. Защото всяко число е граница, а свършенството няма граници. Свършената скорост... означава да си там. ”

Когато чуя думата „свобода“, аз всеки път поглеждам към небето...

Нека заедно, драги читателю, си представим ято прелетни птици, например лястовици. Нека проследим пътя им, имайки предвид едно условие - да не забравяме, че светът е имажинерен и действията на птиците - метафорични. Не знаем откъде ятото е тръгнало и накъде отива, виждаме само как се рее плавно в небето. Знаем и че три от птиците в него имат свои истории, които искам да разкажа...

Първата лястовица носи името Дон Кихот де ла Манча. Има нелеп външен вид, но благороден характер. На възраст около 50 години и с испански произход, тя дълго време е летяла. Мъдра по природа, тя цели да създаде един нов свят, пълен със справедливост и любов. Наясно е, че злото в света е непобедимо и въпреки това се бори с всички сили в името на човека. Безкористна идеалистка, мечтателка-романтичка, търпелива и безстрашна, лястовицата на дълга и честта се оказва... безумна. Красивият ѝ вътрешен свят и нравствената ѝ извисеност са причината да я наричаме безумна. Нещото обаче, което кара лястовицата напълно да обезумее, е нейното свободолубие. За нея свободата е всичко, а отнемането ѝ, ще каже – е възможно най-голямото зло! Безумство или мъдрост е да се чувстваш свободен?!

Втората прелетна птица от ятото е с български произход и е плод на Христо-Ботевото въображение. За неговия лирически герой свободата е мечта, съдба, обреченост, върховен идеал. Тя прекроява дори и най-интимните, най-нежните, най-горестните му изповеди и ги превръща в едно гневно бушуващо и яростно избликване на любов и омраза, в които смъртта е едновременно трагично неизбежен изход и красива целувка. Тя (лястовицата) се превъплъщава в образ на хайдутин - борец за лично отмъщение срещу неправдата и робството, бунтовник-революционер, бранещ своето отечество, любещ син, завръщащ се многократно в своите спомени, търсещ в тях обичта на своята майка... Оръжието е единственият възможен път, по който може да се стигне до свободата. Изборът е категоричен. Сега как мислиш? За да се почувстваш свободен, трябва ли ожесточено да се бориш и да се себедокажеш?!

Третата красива прелетна птица, за която остана да разкажа, е нарисувана от Елисавета Багряна. Ще я видите като жена - любяща и изискваща, смирена, но не примирена, изпълнена с мечти и копнежи по красивото и непостижимото, създаваща и съхраняваща извечното и изначалното - тайнството на живота. Нещото, с което тази лястовица се отличава от останалите, е, че съумява да разкъса оковите на времето и пространството и да се превърне в символ на вечния полет. Тази птица е бунт и грях. Тя не желае да се подчинява на общоприетото, но е готова да наследи онова, което лично е осмислила като ценност. Тя притежава вътрешната свобода да надмogne сковаващо тесните рамки на бита и да полети чрез мечтите си към други духовни светове.

Стана ли ясно, читателю, защо ми беше нужен образът на ятото? То всъщност е животът - много хора, съдби, идеали, възможности, принципи, морал, но... и индивидуалности. Възможност всеки сам да прави избори накъде да лети, как да лети... И дали изобщо да лети?! Защото свободата е да се стремиш да докоснеш небето, защото свършенството граници няма.

Ден седми

Разказвач:

Габриела Цонева 8б

Светът никога няма да бъде същият

След пандемията "Ковид-19" светът никога вече няма да е същият. Ще е необходимо по спомен да съграждаме отново взаимоотношенията си. Ще се наложи да режисираме по нов начин битието си. Ще осъзнаем, че съзерцаваме полета на птиците по онзи неповторим начин, който никога досега не ни е впечатлявал. Ще се наведем да помилваме преминалото покрай нас непознато малко дете и това ще ни прави щастливи...

Всичко това ще се случи, след като първо прегърнем родителите и близките си с онази страст, в която единствено ще говорят очите ни, а душата ни ще ликува!

Никога никой от нас не е предполагал, че само един-единствен човек е възможно да промени целия свят! Е, случи се! Този нулев носител на невидимата смъртносна зараза промени облика на целия свят и отне свободата на всички.

Сценарият за възстановяването на света е различен от този, който години наред беше следван от обществото. Филмът ще започне отначало, но всеки човек ще го гледа с различни емоции и усещания, защото тази пандемия ни мотивира да се обърнем към себе си! Времето сякаш е спряло, замряло. Малкият свят на стаята, в която търпим изолацията си, е толкова тесен, че пулсът на сърцето ни от страх се чува, а по тягостно надвисналият над нас празен таван се изписва кардиограмата на трудното оцеляване. Катарзисът е неизбежен. Той е просветлението за всички, които се движеха на хребета на славата и демонстрираха никому ненужна суета в общуването си със света. Сега човеколюбието е на ход - пробуди се добротата, съпричастността...

Тази неочаквано връхлетяла ни пандемия е всъщност зовът на планетата, който ни кара да преосмислим приоритетите си, да се смирим пред Нейно Величество Вселената, която ограничи свободата ни, за да ни съгради по един още по-свършен начин. Социалната изолация постигна нещо невероятно - провокира ни да съхраним спомена за най-важните неща и да възстановим само най-смислените си пориви... Нужно е със сърцето и разума си да отсеем стойностното - все прости неща - да не нараняваш, да изпитваш съчувствие, да се смириш!

Пред нас, младото поколение, тази пандемия е предизвикателство - да преоткрием света, да го поведем по нови, непознати досега за него, пътища. За да запазим човека - най-дивното създание на света, „квинтесенцията на праха“! Неговата безкрайност...

Продължава на страница 10

Ден шести

Разказвач: Христиана

Бакърджиева 8в

Живот на пауза

Пандемията отключи заключеното добро. Днес светът е Ковид-19. Страшно и тъмно дори в светлия пролетен ден! Нечовешко изпитание за всички. Във всякакъв аспект.

Дори ние, учениците, заедно с нашите учители бяхме изправени пред нелеката задача за кратко време да се препоредим и да преминем към един непознат и до някаква степен труден начин на обучение. Е, и до някаква степен се справяме...

Пандемията се оказа тест за мен, за теб... Тест за нашата воля, човечност, дисциплина, отговорност, както и за нашата вяра. Дори на такъв светъл и радостен празник като Великден всеки от нас беше изправен пред дилемата дали фарисейски да спази църковните ритуали, или да посрещне Христовото Възкресение в своята „домашна“ църква пред запаленото кандилце, отправяйки молитва към Бога за всечовешко спасение.

Да, пандемията нанася големи щети на икономиката на държавите, отнема хиляди човешки животи... Пандемията обаче отключи и заключеното добро у хората. Даряват имашите, но все по-често чуваме трогателни истории за бедни, дарили средства в борбата с общия невидим враг. Времето на самоизолация пък ни дава възможност да останем вкъщи при своите близки и да общуваме попълноценно с тях, да прочетем интересна книга или на спокойствие да изгледаме инте-

Приятен полет, Випуск 2020!

Скъпи абитуриенти,

Доиде време да кажете: "Сбогом, училище и здравей, нов живот!" Но може би всеки от Вас се страхува малко от него.

Израснахте пред очите ми и съм сигурна, че сега сте по-уверени, по-силни и по-отговорни хора, които могат да се справят с всичко.

Ще ми липсват, но пък ще Ви запомня не като поредния, а като моя последен випуск.

Нека успехът съпътства всички, а за уникалния малък голям 12а клас - да клони към безкрайност!

Нели Попова,
класен ръководител на 12а

Най-точно бих описала 12"а" клас като галерия от типове и нрави човешки. Нашите различия както са ни събирали, така са ни и разделяли през годините, но въпреки неразбирателствата помежду ни винаги, когато се е налагало, сме били единни. Все още не мога да приема мисълта, че пораснахме и всеки поема по свой собствен път. Учителите винаги ни казваха да се наслаждаваме сега, защото ще завършим и дните в училище ще се изнизават като един миг, но не ми се вярваше. Е, днес повярвах! Любими мои съученици, вървете само напред към светлото утре, наречено бъдеще! Бъдете щастливи и успешни! Учители, благодарим Ви за търпението и старанието, което вложихте, за да ни направите хора! В сърцето ми има специално място, запазено за всички Вас! Очаквам с нетърпение следващата ни среща!

Наталия Николова

Звънецът бие. Последен час е и звукът, който чувам за пореден път, днес ме кара да изпитам лека досада. Но това влиза тя забързана, по детски усмихната и казва "Сядайте". Задачите, разбира се, предварително подбрани, започват да се редят една след друга на дъската! Стриктна организация! Но това е една много бегла представа как протича часът по математика. Защото измежду задачите се прокарват шеги, които никога не се повтарят и никога не омръзват. Бяха ни нестандартно поднесени и немалко житейски уроци, които малцина ще разкрият пред вас. Винаги откровена, винаги жизнена и винаги даваща във всеки смисъл на думата. Истинска! Така бих описала г-жа Нели Попова. Всичко това ще ни липсва до плюс безкрайност! Благодаря Ви за поученията, благодаря Ви за старанието и едно огромно благодаря за това, че ни бяхте като майка!

Наталия

ЕДИН НЕЗАБРАВИМ КЛАС

Класен ръководител съм на ХІІА клас отскоро.

През годините се стараех освен учител, да бъда и приятел с всички мои ученици. Мога да кажа, че всички дванайсетокласници са уникални и неповторими личности, които израснаха пред очите ми. Те оставиха за винаги кътче от хубавите си спомени в сърцето ми.

Пожелавам на всички абитуриенти от Випуск 2020, въпреки условията, в които се налага да завършат, да имат хиляди мечти и да се стрелят към събъждането им. Да градят живота си в най-добра за тях посока, да постигат множество успехи, но да не забравят откъде са тръгнали. Не позволявайте нищо да ви machka! С лекота преминавайте през трудностите! Бъдете много здрави и щастливи, запазете младежката си искреност! Продължавайте да бъдете все така истински и съумявайте да търсите и намирате доброто в живота! НА ДОБЪР ЧАС!

БЪДЕТЕ ЩАСТЛИВИ И ЗНАЙТЕ, ЧЕ ВІНАГІ СТЕ ДОБРЕ ДОШЛИ!

Поля Маринова, класен ръководител на 12а

Към г-жа Поля Маринова: благодарим ви, че ни взехте под крилото си, когато никой друг не искаше! Освен наш учител, вие се превърнахте и в наши приятел за краткото време, в което бяхме екип! Благодарим Ви за множеството грижи, които положихте, и за безценните съвети, с които ни дарихте! 12а клас

Прощално

Благодарност и уважение – с тези две чувства ние ще се разделим с училището! Формално, разбира се. Годините труд тук – за тези, които са положили такъв, са ценни, даряващи със светлина и възмачи своето...

Бих добавил и поклон. Да! Поклон сега! За онези, които бяха повече от учители, за онези, които звънецът не можеше да спре и за които часът не беше в рамките на регламентирания. За онези, на които ще благодарим след време, нека да го направим сега! Благодаря ви! Това са моите финални надписи на филма „СУ „Иван Вазов“, а Вие сте главните герои. Жанрът на филма за всекиго от нас е различен – комедия, драма, романтика... Но за всички той свърши. Филмът свърши и сега е време за номинациите за оскар! Благодаря за ролите ви в него! Бяхте великолепни! Благодаря, че бяхте до нас, че бяхте пред нас, че бяхте наши учители и че сте наши пътеводни звезди. А сега, ако ме извините, отивам да сменя диска. Започва следващата част... Дамян Господинов 12а

Снимките са фотоархив на зрелостниците

Малки истински истории

Зрелостниците от 12б избраха да говорят от първо лице. Написаха дълги текстове в различни жанрове – комедия, драма, лирика... От тях направихме много кратки извадки. Благодарим ви, че бяхте искрени, и се извиняваме, че не можем да публикуваме всичко

Беше интересно приключение, нали? Несигурни, изплашени от новото, непознатото... Беше трудно, но успяхме. А сега? Пръвме, но не за да забравим, а за да довършим своите истински истории. Искрени благодарности към нашите учители, че повярвахте в нас, че ни научихте да виждаме красотата дори когато го няма, да върваме в доброто и че ни придружават по този път. Показахте ни, че не е важно само да предадете уроците си и после да ни оцените, а да бъдем достойни хора. А още по-важно – Вие бяхте примерът за това през тези пет години. За нас беше удоволствие и чест да бъдем Ваши ученици! Благодаря на Вас и на всички от 12б, че се превърнахте в част от моята лична история!

Даниел
училище, благодарение на теб научих много важни

неща. Не говоря за математика или история, а как да не мисля само за себе си, как да спазвам правилата на живота. Карали сме се и сме се забавлявали много и всичко това ще си моите незабравими спомени. Останете си своите чуждестранни хора, които имат възможността да познават!

Виктория
Тук прекарах 12 години от живота си. Запознах се с удивителни хора, които няма да забравя. Научих уроци, полезни не само за бъдещата ми професия, а и за живота. Допускал съм грешки, от които си вземах поуки. Тук се научих да уважавам, да почитам, да почитам. И ние се превърнахме в най-сплотения и най-задржания клас в цялото училище. На добър час на всички!

Даниел
На своите съученици искам да благодаря, че ме на-

Беше 15 септември – начало на нещо ново за мен. Идвам от малкия град, не познавам никого, сама, далеч от приятелите и близки. Едно свято и странно място, миниче, с бели очила и винаги вързано на опашка... Времето се изпъркува... Момичето е отново с очила, но сини и вече е пуснала коса. Познахте ме, но не съм същата, защото това изпитание аз. Без да искам да се отпича като чепка от моя страна, няма как да не отбележа човека, който за тези години ме научи какво означава да не се отказваш, който ми показа, че и учителите са хора, които уважават. Всен от класа ще споделя уважението, което аз лично изпитвам към нех. През тези години минах през много промени и непознатост ми ме тикнаше да се отказвам и дори да не опитвам, но тя не ми го позволи. До край не се отказа от мен, дори да имаше моменти, в които си беше напразно изгубена кауза, както не се отказва и от никого друго. Тя от началото се държеше с нас като с възвръстни и продължава да го прави и сега, щипахме индивидуалността ни и насърчаваше мечтите и талантите ни. Благодаря Ви! Благодаря ви, съученици, че бях част от вашия екип!

Никола
Полетяха календари – остава малко. Все повече ми се иска да спра времето. Знам, че не гъва крават на света, но няма да е същото. И ние няма да сме същите. Няма да сме в последната ни поредна класна стая, няма да виждам всички от съседните редици, няма да я има например госпожа Паргова, която толкова упорито иска да знаем за Калоян и която запазва, че ще ни обезкосипи, ако не знаем година или събитие... Колкото повече приближава краят, отприщам все по-зубави неща във всяко от вас. Обичам всички ви и гордо мога да ви нарека свои приятели, а някои от вас – и колеги! Трябеше от живота с пълни щепи и вечно търсене щастие, иначе ще се превърнем в Далчевия лирически герой!

Миlena
Това е! Моментът дойде! Никого не е лесно да оставиш нещо или някого зад гърба си. А на какво се научих тук, мога много да говоря. В училище обсъдих много неща, макар извън него да съм обсъждала донякъде повече. Учии-

щето ме научи на поне малко дисциплина и организираност, но докато се познавам, надали са те постигнали особено. Съучениците ми ме научиха да бъда част от екип, от едно цяло – както никого в предишните ми класове. Те са хората, които ме приеха, задржаша биха принудени, но ме изпращат с любов, или поне така се надейвам, защото това изпитание аз. Без да искам да се отпича като чепка от моя страна, няма как да не отбележа човека, който за тези години ме научи какво означава да не се отказваш, който ми показа, че и учителите са хора, които уважават. Всен от класа ще споделя уважението, което аз лично изпитвам към нех. През тези години минах през много промени и непознатост ми ме тикнаше да се отказвам и дори да не опитвам, но тя не ми го позволи. До край не се отказа от мен, дори да имаше моменти, в които си беше напразно изгубена кауза, както не се отказва и от никого друго. Тя от началото се държеше с нас като с възвръстни и продължава да го прави и сега, щипахме индивидуалността ни и насърчаваше мечтите и талантите ни. Благодаря Ви! Благодаря ви, съученици, че бях част от вашия екип!

Винета
Малко по малко започнахме да осъзнаваме колко си право, училище! За да си кажем сега: "Е, добре, че ни написках в училище..." И като се замисля, разбирам, че оценките изобщо не ме интересуват, така или иначе всички ще ги приемат. Ти, училище, ни предпоставяш по един предмет, за който всички ви и гордо мога да ви нарека свои приятели, а някои от вас – и колеги! Трябеше от живота с пълни щепи и вечно търсене щастие, иначе ще се превърнем в Далчевия лирически герой!

Даниел

"Иван Вазов" е училището, в което прекарах целия си живот. Даа, малко страшно звучи, признавам си! Не знам какво е за вас по, но мога да ви дам каква е за мен. Място, от което трудно ще излезеш с пълно шест, но ще излезеш със знания. Мястото, където е моят клас, моите хора, моят екип – уникални хора с позиция, мнение, вкус. С всеки един от тях имаме по нещо общо – не коса, очи, килограми... В нашия клас това няма значение и не е фактор. Ние сме хора, които не се влияем от интриги и едни номера, хора, които винаги ще ни подат ръка или поне пицов. Училището ми даде знания, възпитание, научи ме на търпение и трикха към другите. И за да не говоря повече, ще кажа само: "Елате ни викате!"

Ивелина
Изключително благодарен съм, че имам толкова добри учители и се надявам всичко научно допуск да ми помага. Няма как да не кажа и че тук научих много и от

Мартина Декон

Димитър Йончев

Уважаеми мои ученици!

Между нас отдавна няма неизречени неща! Започнахме трудно, вървахме бавно, оредяхме... И днес виждам до себе си достойни млади хора – с добри сърца и поглед напред. И кое всъщност ни промени, кое ни сблужи толкова, колкото близки се чувстваме днес! Думите – защото ние сме това, което изричаме. Всички ние сме текстове и колкото повече се вглеждаме в тях, толкова повече разбираме и за себе си, и за света.

Сдбата не бе много справедлива към нас – ни ви позволи да споделите последните си учебни дни. Времето назад не можете да върнете, не можете да промените и обстоятелствата, които ви връхлетяха, но запомнете – можете всичко останало. Всичко планирано ще се случи и ще бъде още по-хубаво, отколкото сте си го мечтали. Желяз ви младежко неспокойствие, енергия и воля! И знаете ли, един съвременен български писател твърди, че има някаква граматика на живеенето. Младостта била пълна с глаголи – не те свърта на едно място, всичко в теб блика, расте, живее ти се. Това ви пожелавам – висока глаголна температура! Не бържайте да сменяте глаголите със съществителни и прилагателни! И останете приятели! Благодаря ви за уважението, което винаги сте показвали към мен! Градете и пазете своето щастие, мили момичета и момчета! А, забравих. За домашно – кой е писателят, чийто думи цитирах?

Радинка Иванова, класен ръководител на 12б

Преди 12 години училището ни призова.

Пристъпихме ний! Вазовите врати и натърбахме се с кутици беди! Отпотогава сънуваме само кошмари, които нашите не излекуваха дори и с шамари.. Двойка след двойка ние редихме и за пътушата пройка се издехихме. Но успяхме – до 12 клас се добрахме! В осми клас бяхме много на брой, но останахме само истинският героин. Минахме през препятствия и беди, но това ни помогна и ни сплотих. Учителите силите ни не постигна, но от нас хора сътвориха. И те не знаят пуй чудо как се случи, но важно е, че им се получи. Спомението винаги ще носим с нас, защото сме най-добрите и най-талантливият клас! Петя

Не сме нарушавали карантината! :)
Архив - януари 2019

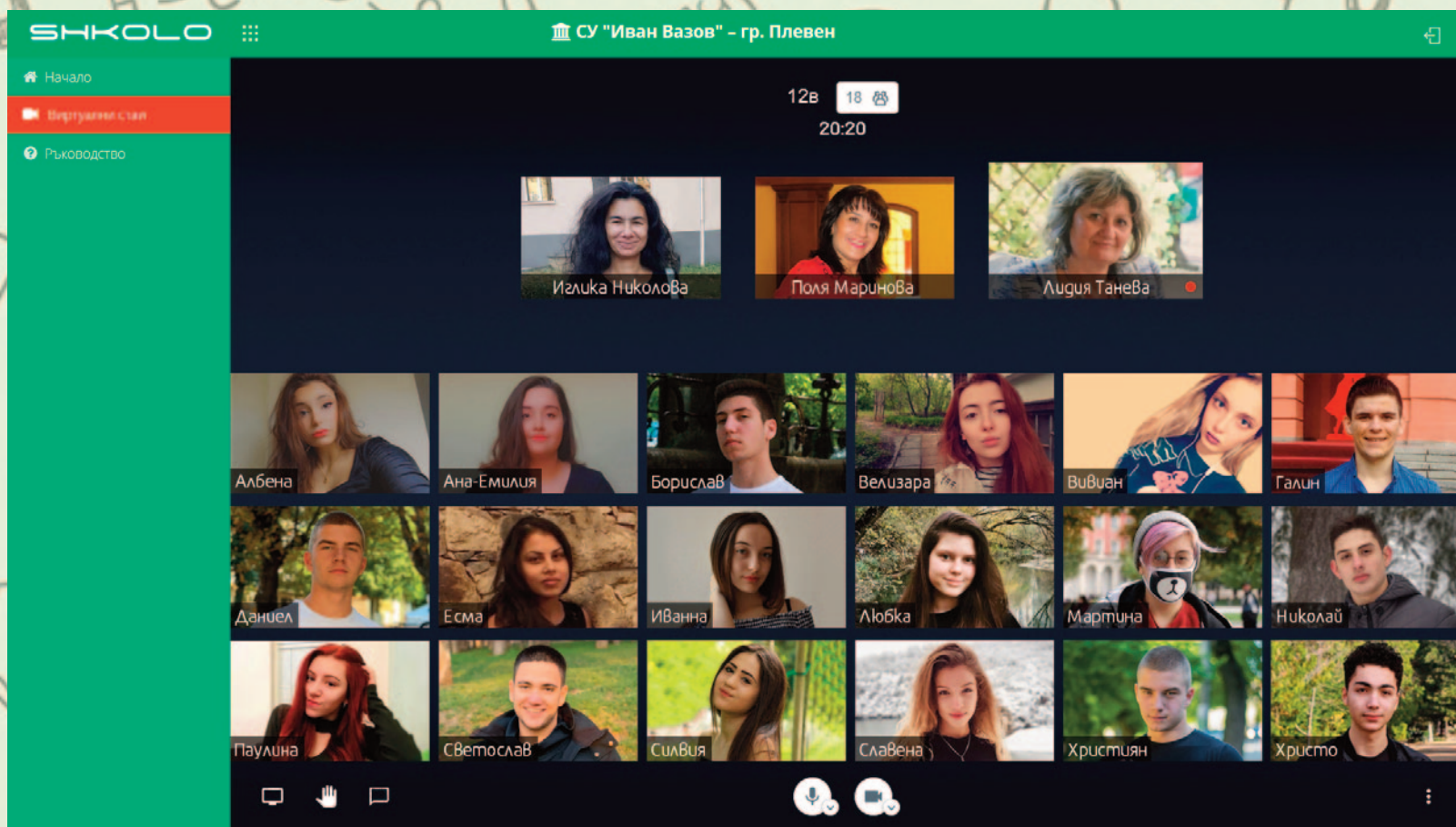
В началото бяхме с репутацията на най-лошия клас. По пътя си направихме щастие, а пътя. Пиша това не с уми, а със сърцето си. Няма да гледам и за никакви пункционни знаци, тъй като това е без значение за мен. Искане да не споделям с вас, защото искам да остана. Казват, че всеки край е начало. Но какво ще е това начало без тези, които спанаха част от мен. Ще ми липсват дори онези, които създаваха неспирателни конфликти, както и онези, които нямаха мнение. Ще ми липсват учителите, които ме караха да уча по цяла нощ, за да покажа, че нистина мога. Сега разбира защо бях толкова възмачелни, педантични, понякога зли. Просто са върнали, че мога. Те ни научиха, че животът е път и цел, а имам и цел, ще намериш пътя.

Нашето общо приключение е към своя край. Всички заедно успяхме

Краят на учебната го-

Хакан

12в

Осемнадесет пораснали вече момичета и момчета - с амбиции и надежди! Радвам се, че съм класен ръководител точно на вас! Запазете хубав спомен от времето, прекарано заедно! Пожелавам ви здраве и сбъднати мечти!

Тръгнете смело по вашия път!

Живейте достойно и със самочувствие!

На добър час!

Лидия Танева,
класен ръководител на 12а

Мили приятели,

Измина доста време от първата ни среща и онази изпъстрена с емоции година - годината, която прекарахме заедно в 8 клас. Една година само, а толкова много спомени! С времето срещите ни намаляха, но не и обичта помежду ни. Нас ни свързва нещо много повече от четиридесетминутни часове, лавина от упражнения и тежки домашни. Отношенията ни се базират на взаимно уважение, разбирателство и споделеност.

Скоро училищният живот ще остане зад гърба ви, а вие ще сте изправени пред множество избори. Изберете си живот, изпълнен с приключения, следвайте страстите и убежденията си, използвайте талантите си, бъдете уникални, борете се докрай! Ние сме това, което избираме - сътворете вашата приказка!

На добър час!

Иглика Николова, класен ръководител
в учебната 2015/2016

12в клас

Ето, че и за нас дойде моментът да броим до дванадесет! Въпреки многото трудности, с които се сълъска випускът ни, вече сме абитуриенти!

Историята на нашия клас започна от септември 2015 г. Ние бяхме една палитра от различни цветове, обединени от желанието да изучаваме биология и химия. Извървяхме дълъг път, изпълнен с предизвикателства, първото от което беше да разпознаем кой от близнаците е Християн и кой - Даниел.

Отначало упорито не искахме да станем задружен колектив. През първите две години за нас бе по-важно да изразяваме индивидуалността си. От двадесет и седем цвята нашата палитра остана с осемнадесет. Въпреки това всеки един от нас остави отпечатък в общата ни история.

Минали сме през всякакви неща - приятелства, разделения, спорове... Но в трудни ситуации сме успявали да се обединим. Винаги ще помним и нашите забавни моменти. Например Светослав се научи да не поправя тестовите по музика на заместничката, след като тя го заплаши със съд. Или вирусът с извънземни, който Борислав изпрати в имейла с домашното си. Безценни бяха моментите, когато с кихането си Любка те събуждаше от дълбока дрямка през някои от часовете. За забавлението ни се грижеше Мартина, която правеше мемета с всекиго от нас. Настроенията в нашия клас се меняха като цветовете на косата на Албена. Невинаги успяхме да останем хладнокръвни като Ана-Емилия или Есма, но за сметка на това бяхме искрени като Християн. Рядко проявявахме любознателност колкото Галин, но обичахме да анализираме като Велизара. Когато се съмнявахме в истинността на нещо, винаги се обръщяхме към Христо. Понякога нарушавахме правилата като Николай, който често похапваше в часовете. Чувствахме се много над нещата - като Даниел. Често закъснявахме като Иванна, макар и неумишлено. Бяхме гръмки като смеховете на Вивиан и Паулина, безкомпромисни като Силвия, а понякога като Славена упорито защитавахме мнението си.

Но тези пет години нямаше да са същите без нашите учители, които изиграха важна роля в оформянето ни като личности. Всеки ще бъде запомнен с нещо. Сред най-любимите ни реплики бяха: „Как сте? А с историята?“, „Приберете телефоните/раниците!“, „Извадете по един лист“.

Не се разбирахме със стопанските сектори, геометрията или езика C++, но госпожите ни обичаха. Макар да не научихме всички герои от разказите на Елин Пелин и Йовков, усвоихме критическо мислене. Кросинговърът, репликацията и митозата са фасулска работа за нас!

Не на последно място искаме да изразим своята признателност към нашите класни през годините. А те са три - г-жа Иглика Николова, г-жа Поля Маринова и г-жа Лидия Танева, с която от десети клас овладяваме органичната и неорганичната химия. Благодарим ви за всичко, на което сте ни научили и което сте правили за нас! Най-вече, че освен преподаватели, бяхте и наши приятели!

Шест +

В началото на учебната година УНСС обяви конкурс на тема „Моите 10 причини да стана журналист“. Есето на Камелия бе класирано сред 10-те най-добри. Тя получи сертификат за лауреат на Национално състезание за творчески разработки по журналистика, от който става ясно, че "с решение на Академичния съвет на УНСС се признава оценка 6.00 за кандидатстване в специалност "Медии и журналистика".

От името на всички в екипа ѝ пожелаваме късмет!

Моите 10 причини да стана журналист

Здравейте, уважаеми зрители!

Днешното издание на предаването ще е по-различно от обичайните. Няма да разговарям с известни личности, а със себе си. Да, вие ще сте свидетели на този диалог. Провокирана съм да се вгледам в себе си и да проследя пътя си като журналист. Защото на първо място, аз съм човек и обществено ангажиран български гражданин. От какво съм провокирана? Много от вас, зрителите, искат да заговоря повече за причините ми да избира професията на журналист. Това е първата – да отговоря, тъй като наближават изпитите на зрелостниците, и бих искала да съм полезна. Провокирана съм и от негативните коментари на невежите анонимни, от лъжливите новини, които искам да залича от хронотопа на човешкото битие чрез краткото си лирическо отстъпление.

Не очаквам в историята ми да откриете сюжет за пиеса, достойна за „Икар“. Въпреки че, няма да ви лъжа, винаги съм мечтала за сцената. Театърът ме научи да общувам с различни характери, да не се страхувам да задавам въпроси, да бъда различна. Малко след като се запознах с това изкуство отблизо, започнах да се занимавам с ученическа журналистика и станах част от редакционния екип на училищния вестник, в който влагах цялата си енергия и труд. Чувствах се журналист още преди да съм завършила средното си образование. Не се колебаех към коя сфера да се насоча. Никога не съм имала афинитет към лекарската професия, но установих, че мога да поставям диагнози на обществото.

На първото ми представление разбрах, че наистина има лоши герои като тези в приказките. Наблюдавах публиката и се възмущавах инстинктивно, без предварителна нагласа. Неуважение, липса на възпитание и заинтересованост. Наблюдавам публиката всеки път и диагностицирам. Звънящи телефони и светещи екрани всяват хаос в непрогледната тишина. Подигравателен младежки кикот, възмутени баби, чули поредната „неприлична“ дума, които стават и мачкат с дебелия си токове пръстите на онези, които не желаят да нарушат летаргията си и да направят един елементарен акт, който би улеснил ситуацията - да станат. Последващо охкане и повтаряне на „извинете“ без вложен смисъл. И това е интелигенцията на нашия социум! Посещаващите културни мероприятия.

Наблюдавам чакащите по спирките. Нервна навалица от усти, изпускащи дим. Сутрин цигарата се

придружаваше от кафе, късно вечер - от спиртна напитка. И все сърдити физиономии. И все дреботемие. Слушам разговорите. Пари, пари, пари – сакралната триада на меркантилното ни общество. Явно тяхната постоянна липса ни държи в профанното... Чакащите обсъждат пресата, вълнуват се от жълтините, палят се по политическите въпроси, уж изказват позиция, но много повърхностно.

Аз мога да предположа събеседника си и да го накарам да говори искрено. Надявам се, че думите са по-дълбоки от плитчината, върху която изплуват, и само страхът пречи да се гмурнеш дълбоко, за да потърсиш истинските факти.

Искам да чуя всички гледни точки. На тези, които нямат такава, ще помогна да се съгласят с вече изградена теза. Това е моята цел – да отразявам действителността, неподправена, без изкривяване на истината.

Видях в професията на журналиста възможност за трибуна, от която да разпространявам идеите си. Искам да приличам на Ботев! Твърде смело и неосъществимо... Чела съм негова публицистика. В статията си „Дължностите на писателите и на журналистите“ иронично заявява, че всеки може да стане писач, журналист и учител. Е, щом всички могат, значи и аз мога. Но ще докажа, че има разлика в унифицираното понятие „всеки“.

От журналист до журналист има разлика, както във всяка сфера, разбира се. Гледам предавания и съпоставям. Не ми харесва как някои журналисти интервюират. Това са основно телевизионни водещи с друго образование, но с реализация в медийната сфера, които не се подготвят предварително, не четат предни гледни точки, не се информират за личността, с която ще разговарят. Разчитат на своето име и имиджа си и са си повярвали до самозабрава. Очакват гостът да разкаже сам всичко за себе си. Е, как да стане това? Свидетел съм на интервюта, от които не получавам повече информация, не, ами не покривам и старата, която вече знам. А най-непростимо е да прекъсваш събеседника си, защото си се пресетил да го пита за „ланския сняг“. Обещах си моят журналистически маниер да е различен.

Пожелах да стана журналист, за да обърна внимание на истински значимите хора и проблеми, а не на фалша, на който залагаха бъдещите ми колеги.

Не ме е страх да разговарям с престъпници (убийци, мошеници, луди, издействали свидетелството си, за да намалят присъдите си), да разследвам, стига само да стигна до истината. Не ме е страх да обвиня грешния, да го очерня, да изчистя невинния, когото са очернили жълтините...

Мечтая да накарам хората да пазят и да имам нужния авторитет, за да ме чуят. Да пазят историята, паметниците, сградите, розите пред блока, земята и чуждия труд. Да изхвърлят боклука на предназначенията за това места, а не по площада, както обикновено правят. Бях на един концерт, организиран от българска телевизионна медия, и се възмущавах от нарастващите купчини кенчета от газирани напитки, бутилки, фасове. Същата тази широка павирана улица сутринта беше изчистена от група ентузиасты! Датата на концерта съвпаднаше с проведената кампания „Да изчистим България заедно“ (организирана от друга българска медия). Не, това не беше нито конкуренция между двете медии, нито война за залъка. Това беше липса на гражданска позиция и равнодушие. Мечтая за това – да накарам хората да пазят и да уважават...

Искам да пътувам и да видя какво е положението по света. Тази професия е възможност за откриване на нови хоризонти.

Искам да акцентирам на това, което ме прави щастлива. Да пиша за култура, за изкуство, да превърна своя труд в моята визитка. Като го погледнеш, да можеш да ме прочетеш, но и да искаш да ми се обадиш.

Имам виждане за нещата. Мога да наредя броя на вестника или да напиша сценарий за следващия епизод на предаването. Творческата ми натура прави непрестанни опити да се изяви.

Тези общо 10 причини са моите мотиви да се втурна в това приключение. Вие, зрелостници, страдате ли от всички тези трепети? Вие, които пишете невежите коментари зад фалшиви профили, знам, че за вас няма угодия. Вие, верни читатели и зрители, взехте ли ме за луда? Моля, ако сте забелязали нотки на раздвоение на личността, обадете се, където трябва. Аз знам, че съм странно съчетание между романтичния и критико-реалистичния план на съвременното, едно такова заблудено от идеалите си същество, което вярва, че може да промени света...Ами мога, да. Защо пък да не мога?!

Камелия Григорова 126

Високи резултати на Олимпиадата по български език и литература

В един от последните учебни дни, в които бяхме заедно в класните стаи, грамоти за отлично представяне в Областния кръг на олимпиадата по български език и

литература получиха ученици от пети и шести клас. Много добре се представиха Цветина Данчева от 5а, Цветина Иванова и Александър Ченков от 5г, Стела Пет-

рова и Антония Цветанова - 5ж, Мелинда Христова - 5е, Паула Симеонова и Сияна Станкова от 5б. Похвала и за шестокласниците -

Марина Боева, Елизабет Атанасова, Неда Терзиева, Калин Кирилов, Калина Василева. Поздравяваме всички наградени!

В@з Буки Веди

TikTok – лесно е да се подхлъзнеш

Гледна точка

... Сутрин. Започва учебният ден. Сядайки на бюрото, децата оставят телефоните си в непосредствена близост до себе си. Със започването на първия онлайн урок отварят TikTok – заслужават почивка и това официално са първите загубени 30 минути. И... за такова „учене“ се отделят много часове, за домашните няма време, уроците остават неразбрани, а в края на деня – сме „претоварени“.

В условията на онлайн обучение става все по-лесно да се подхлъзнеш. TikTok е една от възможностите за това - най-актуалното приложение за караоке и пеене на плейбек. В него могат да се качват видеа с дължина до 60 секунди, в които хората танцуват, пеят на фона на известни парчета и се забавляват. Приложението има своите знаменитости, тенденции и предизвикателства. TikTok със скоростта на светлината става част от живота на тийнейджъри и не само - потребителите са хора от всякакви възрасти, увелича и пристрастява. Тази платформа отнема часове от ежедневието най-вече на подрастващите, които прекарват средно по 2 часа на ден в гледане на безсмислени клипчета на кучета, които си подрязват ноктите, безброй еднообразни танци и мелодии, които, повтаряйки се във всеки следващ видеоклип, започват да разболяват сетивата на околните.

Тийнейджърите смятат, че това ги забавлява, че им носи удоволствие, което обаче е измамно. Избирайки TikTok, те загърбват слънчевите лъчи, заобикалящи ги свят. Но за какво им е той, когато харесванията на последното клипче ваят, а лайковете показват, че поредното им брилянтно изпълнение е вече хит.

Мнението на тийнейджърите е, че TikTok е полезен за тях, защото учат нови песни и танци, гледат скечове на предимно по-големи от тях хора, забавляват се с приятели, което следователно ги кара да вярват, че времето им е пра-

вилно оползотворено. В тези условия обаче, когато сам разпределяш времето си и задълженията за училище, тази социална мрежа става още по-опасна. Увелича те и в един момент не можеш трезво да прецениш, че това не е нищо освен запълване на времето с безсмислени неща. Време, в което 16-годишните може например да положат усилия да завършат уроците си навреме, да прочетат хубава книга, а защо и да не помогнат в домакинството. И е факт, че това ги прави неорганизирани, дезориентирани и незаинтересовани към заобикалящата ги среда – всички тези изводи са резултат на лични наблюдения.

Аз и още много здравомислещи хора сме твърдо против TikTok. Да се снимаш, докато танкуваш в оскъдно облекло, показвайки перфектно изваяното си тяло, е истински магнит за последователи и лайкове. Пресъздават се едни и същи изкуствени действия, на мода са нагримирани лица, а зад измамното удоволствие стои един недотам лъскав свят. И като следствие - всички пред екраните искат да приличат на TikTok знаменитостите и страдат защо не са като тях. Но как да им кажеш, че няма и нужда, че е по-добре дори. Няма да разберат.

Илейн Иванова 116

Живот извън рамката

"Декамерон" – 2020 година

Продължава от стр. 5

Ден осми Когато човек иска всичко...

Разказвач: Анна Стайкова 126

От момента, в който човек напусна пещерата и замени суровата мръвка със сочно телешко печено, започна да води война с планетата Земя. Днес еволюираният пещерен човек може да има, каквото поиска, може да отиде, където поиска и то за четиридесет и пет минути със самолет. Но всичките войни за надмощие, всички актуализации на актуализирания модерен живот, промениха Земята - тя стана сурова към хората и започна да им отнема свободата.

Днес човек разполага с много възможности, от които да избира. Но ние искаме още и още на всякаква цена. Ако погледнем назад, ако погледнем към Библията, ще видим друг подобен случай, свързан с потоп, а не с корона-вирус. Заради презадоволяването си човечеството забравя какво е „силно да люби и мрази“. Дойде време планетата да ни спре.

Какви избори правим? Пещерният човек трябва да избира между това да остане в пещерата или да се развива. За наше щастие е избрал второто. След много години Ботевият човек пък избира свободата пред робството. За него животът в робство не е вариант и е равен на смърт. Той не просто избира смъртта, той се отказва от живота. Ботев прави този избор, за да имаме това, което имаме днес. Но днес вървим по обратния път. Ние сме всичко, но не сме свободни.

В днешния свят човекът не иска просто подслон и дивеч, за да се нахрани и да прекара нощта. Човек иска всичко. Той дори е съгласен да прекара нощта на студ и дъжд, под открито небе, ако за сметка на това на следващия ден ще има всичко. Любовта е криворазбрана, омразата е криворазбрана. Свободата също е криворазбрана. Свободни

днес сме, когато имаме всичко, а роби, когато нямаме нищо. Вече дори вирусът е бизнес. Човечеството е роб на новите технологии. Без технологии не можем и душа в банята да си пуснем, ако е с гласова команда. Любовта в повечето случаи днес е само дума в просто изречение. А в действителност това е силата, която движи Земята. Ако напълно изчезне, ще загинем. Земята намери начин, с който да каже край на боклука, на убийствата, на алчността. Затвори хората в домовете им само чрез смъртоносна капка. Сега всички сядат заедно на масата, прекарват повече време заедно, гледат филми. Сведе изборите до два - дали да сме със семейството си и да сме здрави, или да сме разделени навън и болни. Хората по света са сплотени и излизат по терасите, слушат музика, говорят си и се смеят заедно. Вече не се подминават с намръщени

физиономии. Човечеството беше забравило, че живее върху планетата, че тя и любовта са единствените неща, които не може да притежава. Ние се научихме, че живеем в нейния дом и ще живеем по нейните правила. На финала тя прави избора живот или смърт.

Човек винаги ще е поставен на кръстопът и ще се налага да решава по кой път да поеме. Понякога решението трябва да се взима веднага, понякога - не. Нищо не се получава наготово. Преподаден ни беше много важен урок, че не трябва да се възползваме прекалено много от дадената свобода, за да не я загубим. Трябва да сме умерени и да не искаме всичко. „За да не бъдем роби, не трябва да бъдем и господари!“ Нека да чувстваме отново! Нека усетим човешката топлина, която скоро можем да загубим. От нас зависи!

Ден девети Силата на човешкия дух

Разказвач: Илияна Алексиева 116

Обичаше ли да се люлееш като малък? А колко често си падал от люлката? Имало ли е рани? А боляло ли те е? Не, не те питам дали си ожулил леко коляното си, а дали си имал смелостта пак да се залюлееш, смеейки се на уплашената си физиономия, която най-вероятно си направил. Но може би пък въобще не си се качил отново на люлката. Сигурно си плакал. Боляло те е.

Да се върнеш, след като веднъж си паднал, е трудно. Да се изправиш, след като веднъж си си изкарал въздуха - също. Трудно е и да потърсиш сила някъде вътре в теб, която да те залюлее още по-силно. Разбирам те. Но трябва да станеш. С усмивка, защото съдбата вечно ще те удря, вечно ще те кара да падаш и ще ти се присмива, докато ти самият не станеш и не ѝ отвърнеш. Доста рядко, четейки, аз откривам нещо, което да ме мотивира и да ми даде сила. Признавам си, че и трудно нещо може да ми въздейства. Обаче четейки „Cis moll“, се вдъхнових. До този момент не съм познавала творчеството на Бетовен, даже си признавам, че не знаех, че съдбата е била така неблагоприятна към него. Текстът много ми въздейства и се поинтересувах от личността на твореца. Останах доста изненадана от броя на произведенията, които е оставил след себе си, въпреки недъга си. Но честно да си призная най-ме изненада неговата смелост, силата му да превърне лишението си в предимство. Не знам дали Бетовен се е чувствал така, както героят на Славейков, но вярвам, че наистина му е било трудно да превзмогне това, което му е отредила съдбата. Затова е останал. Един човек става велик със силата, която притежава, и остава велик с уроците, на които може да ни научи. Осъзнавам колко силен трябва да бъдеш, за да се справиш. Защото той се е справил. Преодолял е пречките. Замислям

се, че може би аз не бих се справила. Не знам дали бих могла да намеря такава сила в себе си. Струва ми се невъзможно. Глух човек да твори музика?! Сляп човек - да пише?! И това звучи невъзможно. Но явно наистина е вярно това, че няма невъзможни неща. Явно човек е по-силен дори от съдбата. Страданието калява духа ни. Показва ни колко могъщи можем да бъдем всъщност. Бетовен „полудява“, чува Висшия Слух, става част от вечността. Осъзнава мисията на твореца, осъзнава своята мисия, разбира, че никой и нищо не може да отнеме това, което Бог му е дал – неговия талант. Но разбира се, той сам стига до този извод, след като е бил на път вече веднъж да се откаже. Никой друг не го спасява, той сам го прави. Благодарение на силата на духа си.

Човек може да се залюлее отново. Може да бъде и слаб и никога да не се качи на люлката отново. Това зависи единствено от нас самите. Важно е да се фокусираме върху това, което имаме, а не върху това, което нямаме. Понякога нямането не е липса, а възможност да търсиш по-важните неща и да осъзнаеш от какво наистина имаш нужда, за да бъдеш истински щастлив. Не бива никога да се отказваме и да губим вяра в силите и възможностите си, защото човек е много по-силен, отколкото той самият смята. Трябва да се научим да вярваме в себе си и винаги да намираме сили да се връщаме там, където сме спрели. Всеки един от нас има мисия на този свят, която трябва да изпълни, колкото и невъзможно да му се струва това. Защото вече наистина мога да кажа, че знам, че няма невъзможни неща.

Та сега, може би е редно да те попитам, ако се качиш в момента на люлка, залюлееш се силно и паднеш, би ли се качил отново?

Ден десети Как се променя понятието „свобода“?

Разказвач: Симеон Янев 12а

Свобода - възможност отделният субект да проявява собствената си воля...

Субект № X: Име, фамилия (възраст - 10 години) :

Въпрос: Какво е свобода?

Отговор: Свобода е да можеш да правиш, каквото си поискаш и когато си поискаш!

Въпрос: Ти свободен ли си и защо?

Отговор: Ами не, не смятам, че съм свободен. Искам да не ходя на училище, но няма как, защото родителите ми ме карат. Не обичам да чета и да уча, но нямам избор, пък и те казват, че е за мое добро и това ще ми помогне. Невинаги родителите ми купуват каквото пожелаая, защото казват, че няма смисъл или сега не му е времето. Знам, че просто нямат пари. Аз също, така че съм зависим от тях. Невинаги ме пускат да играя навън с останалите от квартала - трябвало да уча, защото било по-важно от игрите, било студено и кой щял купува лекарства, като се разболея, а когато съм направил някоя глупост, ме наказват. Предполагам, че като порасна, ще ми имат повече доверие и ще мога да правя каквото си искам. Тогава ще съм свободен!

Субект № X: Име, фамилия (възраст - 20 години) :

Въпрос: Какво е свобода?

Отговор: Свободата е да можеш да предприемаш действия и да взимаш решения самостоятелно!

Въпрос: Ти свободен ли си и защо?

Отговор: Свободен съм от гледна точка на факта, че живея в свободна демократична държава. Пълнолетен съм - мога да взимам решения самостоятелно... сравнително. Мога да изразя мнението си навсякъде и по всяко време

(сега е модерно да се говори за свобода на словото, затова го споменавам, не че имам какво стойностно да кажа или някой ще ме чуе). Свободен ли съм? Добре де, не точно. Честно казано, все още съм зависим от родителите си, защото съм в университет, а желанието ми да се образувам е доста голямо (не чак толкова де... просто е забавно), но няма как да работя и да се издържа, така че те ми помагат (добре де, реално мога, но няма да имам време да се забавлявам и да си поживея). След като завърша университет и си намеря хубава работа, благодарение на дипломата, която ще получа, тогава ще съм свободен. Ще изкарвам повече пари и няма да съм зависим от родителите си. След като направя достатъчно пари, ще спра и да работя и ще мога да пътувам, да харча, да живея, да си купувам каквото и когато поискам. Тогава ще съм свободен!

Субект № X: Име, фамилия (възраст – 40 години) :

Въпрос: Какво е свобода?

Отговор: Свободата е да си физически и финансово независим!

Въпрос: Ти свободен ли си и защо?

Отговор: Еее, по-добре е от 80-те и 90-те години, сега проблемът са по-скоро парите. Не че тогава не бяха, просто сега липсата се усеща повече. Работата ми не е зле платена, все пак имам висше образование. Е да, не е особено интересно и нямам голямо желание да я върша, но нямам избор, защото ми остават още 10 години от ипотечния кредит, пък и едното ми дете ще кандидатства в университет тази година (той не е като мен, наистина виждам, че има желание да се образова и да постигне нещо). Иначе, ако

трябва да съм честен, не ми остава много време да мисля за въпросната „свобода“ . Засега съм укрепил положението - плащам си данъците и таксите, кредита, имам хубава кола, скъпи дрехи, последен модел телефон, имам и спестени пари, ходим на поне две почивки всяка година, като цяло не се оплаквам много - свикнал съм. Да, не ми остава много време за семейството ми, а когато съм вкъщи, съм изморен. Но нямам избор. Точно сега трябва да се фокусирам повече върху работата си, за да ме повишат (не че ме интересува поста, но ще ми повишат заплатата). Тогава ще съм свободен!

Субект № X: Име, фамилия (възраст – 60 години) :

Въпрос: Какво е свобода?

Отговор: Свободата е да имаш време за почивка и за близките си!

Въпрос: Ти свободен ли си и защо?

Отговор: В последно време се чувствам все по-свободен. Децата и внуците ми се справят. Мога да кажа, че финансово не се чувствам притеснен - децата ми имат хубава работа, благодарение на което са добре платени. Помня преди много години с какво желание отидоха в университет. Радвам се, че успяха. Честно казано, в момента съм фокусиран основно върху пенсията си (остават ми само още няколко години на скучната ми работа, която върша вече 30-35 години). След като се пенсионирам, ще имам повече време за себе си, за децата си, за внуците си, ще мога да започна да пътувам. Все пак цял живот работя, но скоро ще получа заслужената почивка. Тогава ще съм свободен!

Субект № X: Име, фамилия (възраст – 80 години) :

Въпрос: Какво е свобода?

Отговор: Свобода е да имаш възможността и смелостта да изживееш един вънуващ живот, изпълнен с приключения и нито капка съжаление!

Въпрос: Ти свободен ли си и защо?

Отговор: Като се замисля, май никога не съм бил. Когато се пенсионирах, предположих, че ще имам доста време да се почувствам свободен - да пътувам, да се отдам на истинска, заслужена почивка. Е да, ама малко след това осъзнах, че съм старичък за това. И пари нямам много! Нищо де, поне сега имам доста повече време за децата и внуците си. Е да, ама те нямат, но ги разбирам. Синът ми е доста фокусиран върху работата си и няма време да се занимава с мен, а внуците ми скоро завършват университет - много амбициозни деца, звъня им понякога. Като говоря с тях, се сещам какво е да си млад и малко съжалявам, че не се възползвах, когато му беше времето. Неотдавна ми откриха тежък здравословен проблем. Казаха, че не ми остава много време. Сега съм предимно на легло и всяка вечер, преди да легна, си задавам въпроса: „Ами ако...?!“. Мисля за много неща и се събуждам доста спомени, пък и гледам да ги прехвърлям по-бързичко. Ами ако, когато бях млад, бях избрал да работя нещо, което ми харесва? Ами ако бях пътувал повече? Ами ако бях обръщал повече внимание на близките си? Ами ако поне веднъж решенията ми бяха повлияни от собственото ми щастие? Ей такива ти му работи... Нищо! Скоро няма да ми се налага да търся отговори. Тогава вече мисля, че ще съм свободен!

Свобода - възможност отделният субект да проявява собствената си воля, независимо от обстоятелствата и в много пряка зависимост със собственото си щастие!

Училищен хороскоп

Как планетите покровители влияят върху нашите успехи?
Предлагаме ви да разберете защо Овенът става отличен математик, а Рибите – талантлив креативни хора.

Овен

Най-добрите по математика

Покровителка на Овен е планетата огън - Марс, кръстена на бога на войната. Учениците в Овен са добре мотивирани, внимателни и подготвени. Най-добрият успех се постига в началото на тренировъчното „състезание“, а преди края на годината те могат да се отпуснат леко. Овенът се бори за лидерство и по отношение на академичните постижения.

От друга страна, импулсивността на Овена не им позволява да се съсредоточат върху една тема. Но ако темата наистина интересува Овена (а това често са точните науки), тогава те ще постигнат безпрецедентни висоти в тази област.

Телец

С най-добрите оценки по изобразително изкуство и рисуване

Телецът е покровителстван от земната Венера, така че те се отличават с постоянство и постоянство. Мързелът на Телец също е известен - сутрин може да бъде трудно да ги събудиш на училище. Спасението за Телец е колективно дело. Този зодиакален знак работи отлично в екип и показва най-добрите резултати по такива предмети като изобразително изкуство и рисуване. Телците са добри инженери, музиканти и артисти.

Близнаци

Най-добрите физики

Благодарение на планетата покровител Меркурий, децата близнаци се отличават с повишено любопитство. Те обичат да учат и често получават „титлата“ на най-успешния ученик в класа. Близнаците най-много харесват науката, особено физиката. В бъдеще те могат да направят полезно откритие и да станат известни. Разбира се, близнаците имат много таланти!

Раци

Най-добри резултати по биология

Децата раци, които са покровителствани от Луната, принадлежат към екипа на класната стая като към приятелско семейство. Ученето не е толкова важно за тях, колкото топлата комуникация с връстниците. Рациите получават най-добрите оценки по биология и география. Те не могат да работят дълго и упорито по една тема. Такива деца трябва да се записват в танцови или музикални школи. Само не забравяйте, че творчеството за Рака често е просто хоби.

Лъв

Те са бъдещето на компютърните науки

Лъвовете проявяват талант към точните науки. Самото Слънце ги защитава, така че Лъ-

вовете се отличават с лидерски качества и се стремят да бъдат първи във всичко. Те винаги успяват да заслужат уважението на учители и ученици. Лъвът показва отлични резултати в компютърните науки и програмирането.

Дева

Получават най-високите оценки по руски език

Девите на пръв поглед изглеждат не особено надарени деца. Отделенията на Меркурий често крият потенциала си и го проявяват в последните мигове. Деви - това е категорията ученици, които не могат да отговорят на дъската, но получават най-високата оценка в класа на контролно. Девите са много педантични и спретнати - учителите винаги харесват това. Най-добрите оценки Дева получава по руски език.

Везни

От тях стават хищници

Везните защитават планетите на Въздушните елементи. Децата Везни имат високо ниво на интелигентност и любовна конкуренция. Везните няма да търпят, ако някой в класа получи по-добри оценки от тях. Представителите на този зодиакален знак често завършват училище с отличие. За Везните обаче е много важно да намерят своя собствен път и да не се губят в състезанието „да бъдеш по-добър от всички останали“.

Скорпион

Чуждите езици са тяхната сила

Покровители на Скорпиона са планетите Плутон и Марс. Децата Скорпион лесно достигат височини в езикознанието - учат чужди езици с голям ентузиазъм. Важно е Скорпионите да са в училищен колектив без конфликти, в противен случай те могат болезнено да „ужият“ нарушителите и да провокират скандал.

Стрелец

Най-добри в географията

Стрелец се контролира от огромен Юпитер - планета на приключенията. Стрелец не е в съответствие с техните интереси: днес те са най-добрите математици, а утре свирят на пиано перфектно. По-раствайки

обаче стрелците стават по-сериозни и често избират професии, свързани с педагогиката. Например учител по география.

Козирог

Обичат литературата, стават и писатели

Козирогът, който е спонсориран от Сатурн, е много упорит и решителен. Те си поставят за цел да получат добра оценка на всяка цена. Другата страна на Козирозите е любов към творчеството. Най-често Козирозите показват най-добрите резултати в световната литература.

Водолей

Най-добри в спорта

Отдайте се на възможността да направите нещо ново за себе си – така ще сте си полезни, така спокойствието и сигурността ще са с вас. Понякога слизайте на земята и поглеждайте в учебниците! Сами преценете как да използвате времето си - да мързелувате или да се посветите на някакво хоби. И в началото на лятото можете да се похвалите с успехи!

Риби

Те са историци

Рибата перфектно се справя с всякакви учебни предмети, особено с историята. Но основният потенциал на Риби се крие в техните неземни таланти. Този зодиакален знак може да създаде музика, която целият свят ще слуша или да нарисува картина, която се смята за шедевър. Много е важно да не потискате творческите импулси на Риби и по всякакъв начин да развивате техните таланти.

Ориентирахме ви къде е вашата сила, уважаеми читатели, но не бива да се обезкуражавате, ако сте се насочили в друга посока. Нали знаете, успехът се дължи ва 99% труд и 1% талант. Така че - дерзайте!

Людмила Венциславова 9а

Свържи точките

Смях в класната стая

В часа по история учат за Аполтола.

Какъв е проблемът на Левски? – пита господинът
- ЦСКА! – отговаря класът хорово.

Ученици си говорят преди часа по литература.
- За днес какво имаме?
- Домашно от работните листове.
- А утре?
- „Септември“.
- Какъв септември, бе?! Сега сме февруари!

Изпитват ученик по биология. Той мълчи, мълчи, пък накрая казва:
- Госпожо, не съм учил.
- Защо? Какво толкова прави?
- Имах мускулна треска на черния дроб...

Господинът по история:
- Кой е Захари Стоянов?
- Той не беше ли водещ на „Национална лотария“?

Учителката по български език и литература предупреждава:
- След пролетната ваканция очаквайте тест, на който ще има материал от цялата година.
- Значи за нас май ще бъде септември!
(Ученикът представя обърнат вариант на стиха „Септември ще бъде май!“)

Зина Махмудова 10б

Учител: Обяснете понятието „цезаропапизъм“.
Ученик: Цезар е над папата.

Учител: Кой стои начело на църквата?

Ученик: Църковнокомандващият.

Учител: Какви са последващите събития?
Ученик: Възбужда въстанието.

Ученик №1: Имам домашен любимец кокошка на село.
Ученик №2: Мъжка или женска е?

Учител: В кое списание излиза поемата „Септември“?
Ученик: В „Октомври“.

Учител: Къде Вазов завършва романа „Под игото“? Не е в България.
Ученик: В Пловдив.

Учител: Покажи на картата къде е България.
Ученик: Само да намеря Гърция.

Учител: Маслото се получава чрез биене.
Ученик: Ама бият кравата ли?

Учител: Кой напада Балканския полуостров?
Ученик: Ислямистите.

Ученик: Господине, може ли да отида до тоалетна?
Учител: Ами не знам, можеш ли?

Учител: Какво прави Паисий в Сремски Карловац?
Ученик: Среща се с Цезар Бароний и Мавро Орбини.

Учител: Какво знаете за Славейковата Ралица?
Ученик: Ралица е девойка...и е известна в цялото село.

Камелия Григорова 12б

Открий грешките

Покана

На 21.01.2020г. (вторник) в зала "Европа" от 12:40 до 13:20 ще се проведе обучение на тема **трафик на хора и безопасен интернет по метода ученици обучават връстници!**

Ще се радваме ако отделите от времето си, за да научите нещо полезно!

За справка: 10"в клас

МАГАЗИНА Е В РЕМОНТ

Извън рамката - Пъстроцветно

Как да прегърнем целия свят...

„Всяко произведение на изкуството е само лист, откъснат от нечий живот“

Жан-Пол Сартр

...Колко малки сме били за големите мечти...
Бягахме излъгани... боли... Бяхме сами...
Колко малко ни дели от големите мечти...
Бягахме излъгани..., но можем да бъдем заедно,
да бъдем с теб едно, да бъдем заедно по-добри.
Много малко трябва...

Графа, Любо и Орлин

Познахте ли откъса от песента на Графа, Любо и Орлин?! Припомняме ви песента „Заедно“ неслучайно. Тя и едно писмо са поводът за рисунките, които виждате. Преди време г-жа Росица Симова, преподавател по изобразително изкуство, получила писмо. Чуйте част от него: „Госпожо, слушах песента “Заедно”, в нея се пее за мечти и да бъдем заедно. И се сетих за една рисунка. Едно момиче, което измерва ръката си с линия. Но е тъжно, защото ръката му е къса. Има

едно облаче, като по детските филми, в което е изобразена мечтата му: ръцете му да са достатъчно дълги, че да може да прегърне целия свят, за да даде от обичта си на всички хора по земята - на лошите и на добрите.”

Условията на изолация, в които живеем, припомнят на учителката това трогателно писмо и тя решава, че то сега звучи още по-необходимо и може да се окаже сполучлив лек на самотата и страха. Тя поставя изобразителна задача на своите ученици – да изслушат песента „Заедно“ и да помогнат на това момиче да прегърне целия свят, разчитайки на своята емоционалност, фантазия, креативност. Как могат да се удължат ръцете за въображаема прегръдка, за да покажат на близки и приятели, на познати и непознати, че можем да бъдем единни!

Усетихте ли прегръдките на малките художници?

Виктория Монова 7а

Калоян Добрев 7г

Васил Лалов 7в

Деница Георгиева 7а

Вяра Игнатова 7б

Светлозар 7а

Редакционен екип

Виолета Антонова, Камелия Григорова, Анна Стайкова, Християна Тасева, Синтия Чалъкова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Зина Махмудова, Людмила Венциславова, Божидара Павлова, Албена Методиева, Ана-Мария Христова

Предпечат – Камелия Григорова, Йончо Йончев

Редактор-консултант – Радинка Иванова

гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280

el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 12.05.2020г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен

Хартия: www.ema-bg.com

Предпечат: FFDprepress.com

Печат: FFDprint.com

Тираж: 1000